

Sygn. akt: I C 1311/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 14 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Bartosiewicz
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Sylwia Urbanek

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2017 r. w Grudziądzu

sprawy z powództwa **A. T. i R. T.**

przeciwko **Gminie - miasto G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Gminy - miasto G. na rzecz powodów A. T. i R. T. uprawnionych solidarnie kwotę 1.680 zł (tysiąc sześćset osiemdziesiąt złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 maja 2016 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 303,14 zł (trzysta trzy złote czternaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1311/16

UZASADNIENIE

W dniu 31 maja 2016 r. powodowie A. T. i R. T. wnieśli przeciwko Gminie M. G. pozew o zapłatę kwoty 4.050 zł z odsetkami ustawowymi od 27 marca 2013 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego w okresie od 1 maja 2013 r. do 31 lipca 2013 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według dwukrotności stawki.

Powodowie twierdzili, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu przyznano osobom zajmującym lokal nr (...) przy ul. (...) w G. prawo do lokalu socjalnego. Pozwana została wezwana do realizacji wyroku eksmisyjnego w zakresie zaoferowania lokalu socjalnego pismem z dnia 27 lutego 2013 r., ale z obowiązku tego nie wywiązała się. Przed wytoczeniem powództwa, pismem z 20 maja 2016 r., powodowie wezwali pozwaną do zapłaty odszkodowania za niedostarczenie osobom uprawnionym lokalu socjalnego, ale żadnej kwoty nie otrzymali. Żądaną wysokość odszkodowania za lokal nr (...) powodowie ustalili na poziomie 650 zł za miesiąc. Ponadto powodowie domagali się odszkodowania w kwocie po 700 zł miesięcznie z tytułu niemożności wynajęcia lokalu nr (...), który sąsiedował z lokalem zajmowanym przez osoby, co do których orzeczono eksmisyję, i z powodu ich zachowania nie został wynajęty.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Pozwana podniosła zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodów, zarzut przedawnienia, niewykazania

wysokości odszkodowania oraz podniosła, że wezwanie do zapłaty zostało wysłane dopiero w maju 2016 r. a powód domaga się zapłaty odsetek od dnia 27 marca 2013 r.

W piśmie przygotowawczym z 23 września 2016 r. powodowie oświadczyli, że żądają zasądzenia odsetek od dnia 31 lipca 2013 r., a data wskazana w pozwie stanowiła omyłkę pisarską. Podniesiony zarzut przedawnienia jest natomiast sprzeczny z zasadami współżycia społecznego, ponieważ pozwana od kilku lat wie o nałożonym na nią obowiązku i nie wypłaca powodom żadnej kwoty.

Sąd ustalił, co następuje.

Powodowie są właścicielami nieruchomości położonej przy ul. (...) w G..

okoliczność bezsporna

Wyrokiem z dnia 17 października 2012 r., sygn. akt I C 1141/12, Sąd Rejonowy w Grudziądzu nakazał A. D., T. L., M. P. i małoletnim D. P., A. P., W. L., O. L., aby opróżnili i wydali powodom R. T. i A. T. lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w G.. Jednocześnie Sąd orzekł, że pozwanym, z wyjątkiem A. D., przysługuje prawo do lokalu socjalnego i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im przez Gminę M. G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Postanowieniem z 30 stycznia 2013 r. wyrokowi nadano klauzulę w zakresie orzeczenia eksmisji A. D. oraz w zakresie kosztów procesu.

dowód:

wyrok z 17 października 2012 r. – k. 9

postanowienie z 30 stycznia 2013 r. – k. 10

Osoby, co do których orzeczono eksmisję zajmowały wcześniej lokal nr (...) na podstawie umowy najmu zawartej z powodami w dniu 1 września 2009 r. Wysokość czynszu ustalona w umowie wynosiła 400 zł miesięcznie a opłaty za media ok. 50 zł miesięcznie. Wysokość czynszu najmu sąsiedniego lokalu - o numerze 8A, mającego wspólny korytarz z lokalem nr (...), wynosiła 650 zł miesięcznie. Lokal o numerze (...) został opuszczony przez najemców w 2009 r. W 2010 r. lokal o numerze (...) został wynajęty na krótki okres czasu (miesiąc). Najemcy opuścili go z uwagi na awantury wszczynane przez A. D.. Lokatorzy lokalu nr (...) rozwieszali pranie we wspólnym przedpokoju. Znajdowały się w nim także półki z butami, wieszaki z ubraniami, rowerki dziecięce.

dowód:

umowa najmu lokalu mieszkalnego z załącznikiem – k. 9-11

zeznania świadka K. R. – k. 50-51

zdjęcia – k. 52

Pismem z dnia 27 lutego 2013 r. skierowanym do pozwanej powodowie wnieśli o przedstawienie osobom uprawnionym wskazanym w wyroku z 17 października 2012 r. oferty najmu lokalu socjalnego. Pismem z 27 marca 2013 r. działające w imieniu pozwanej M. (...)Sp. z o.o. w G. wskazało, że ze względu na trudną sytuację mieszkaniową na terenie miasta G. pozwana nie jest w stanie zapewnić lokalu socjalnego dla uprawnionych osób.

dowód:

wezwanie do przedstawienia umowy najmu lokalu socjalnego – k. 12

odpowiedź na wezwanie – k. 11

W okresie od 1 maja 2013 r. do 31 lipca 2013 r. pozwana nie przedstawiła oferty najmu lokalu socjalnego osobom uprawnionym.

okoliczność bezsporna

Lokal nr (...) ma powierzchnię 71,13 m², a lokal nr (...) ma powierzchnię 78,76 m². Wysokość czynszu, jaki powodowie mogliby uzyskać na najem lokalu nr (...) w spornym okresie wynosiła 1.680 zł (560 zł x 3 miesiące). Wysokość czynszu, jaki powodowie mogliby uzyskać za najem lokalu nr (...) w tym samym okresie wynosiła 1.860 zł (620 zł x 3 miesiące).

dowód:

opinia sądowa biegłego z zakresu szacowania nieruchomości M. B. – k. 82-108

Lokal nr (...) położony w tym samym budynku o pow. 40,63 m² powodowie wynajmowali za 557,10 zł, lokal (...) o pow. 29 m² za 466,70 zł, lokal nr (...) o pow. 20,82 m² za 300 zł.

dowód:

załączniki do umów najmu z 2012 r., 2013 r. i 2008 r. – k. 56-58

Pismem z dnia 20 maja 2016 r. powodowie wezwali pozwaną do zapłaty odszkodowania w kwocie po 1.350 zł za każdy miesiąc z tytułu niedostarczenia lokalu socjalnego osobom uprawnionym w okresie od 1 marca 2013 r. do 31 marca 2016 r. w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Wezwanie zostało doręczone pozwanej w dniu 23 maja 2016 r.

dowód: wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania – k. 13-14

informacja o dacie odbioru wezwania – k. 15-16

Sąd zważył, co następuje.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedstawionych przez strony, zeznań świadka K. R., opinii biegłego sądowego M. B. oraz na podstawie okoliczności bezspornych. Autentyczność i prawdziwość dowodów z dokumentów nie została w toku procesu skutecznie zakwestionowana. Sąd również nie znalazł uzasadnionych motywów, aby odmówić im wiarygodności, w związku z czym zostały one uznane za wiarygodne.

Świadek jest ojcem i teściem powodów. W ich imieniu zajmuje się sprawami związanymi z najmem lokali. Świadek zeznał, jaka była wysokość czynszów pobieranych przez powodów za kilka lokali znajdujących się w budynku należącym do powodów, w tym za lokal nr (...), oraz opisał zachowanie osób, co do których zapadł wyrok eksmisyjny. Co do zasady Sąd uznał jego zeznania za wiarygodne. W niektórych aspektach zeznania świadka były jednak dosyć ogólne. Przykładowo, świadek nie pamiętał, w jakiej dacie osoby uprawnione do lokalu socjalnego opuściły lokal należący do powodów – nr 8, w jakiej dacie został wynajęty lokal nr (...), jaka jest obecna wysokość czynszu pobieranego za lokal (...) (choć pamiętał jego poprzednią wysokość). Świadek nie powiedział również, czy pies notorycznie załatwiał swoje potrzeby na korytarzu czy były to sytuacje sporadyczne. Zeznał natomiast, że wiele razy rozmawiał z najemcami lokalu nr (...), aby zrobili porządek w przedpokoju.

Biegły sporządził opinię w zakresie wysokości czynszu, jaki powodowie mogliby uzyskać za lokal nr (...) w okresie maj-lipiec 2013 r. Dla potrzeb wyceny biegły ustalił powierzchnię użytkową lokali na podstawie własnych pomiarów.

Zastrzeżenia do opinii złożyła strona powodowa zarzucając, że w opinii nie wskazano, czy lokale przyjęte do porównania należą do gminy czy do podmiotów prywatnych. Ponadto powodowie zarzucili, że nieruchomości przyjęte do porównania nie są w złym stanie technicznym, biegły nie uwzględnił wszystkich umów najmu z nieruchomości

należącej do powodów, a kryteria przyjęte przez biegłego nie są miarodajne, tak pod względem ilości, jak i cech porównawczych. W związku z powyższym strona powodowa wniosła o uzupełnienie opinii przez biegłego na rozprawie.

Na rozprawie w dniu 2 czerwca 2017 r. biegły podtrzymał opinię w całości i odniósł się do wszystkich zarzutów sformułowanych przez powodów. W pierwszej kolejności biegły wskazał, że do porównania przyjął jedynie lokale z zasobów prywatnych a nie z zasobu gminy. Wynikało to zresztą również z opinii biegłego złożonej na piśmie (k. 3 opinii). Biegły wyjaśnił, że wyceny dokonywał na podstawie danych przekazywanych przez zarządców nieruchomości, na podstawie których gmina zobowiązana jest publikować odpowiednie zestawienie w wojewódzkim dzienniku urzędowym. To właśnie zarządcy określali stan techniczny poszczególnych budynków. Biegły wyjaśnił, że rzeczoznawca nie ma innej bazy porównawczej dla określenia stawek czynszów najmu lokali albowiem rzeczoznawcy majątkowi nie mają ustawowo zagwarantowanego dostępu do umów najmu. Biegły wskazał, że wziął pod uwagę 340 informacji od zarządców dotyczących I i II kwartału 2013 r. oraz umowy najmu przekazane mu przez powodów dotyczące części lokali z należącego do nich budynku. Biegły nie otrzymał wszystkich umów najmu dotyczących lokali znajdujących się w budynku powodów. Biegły wskazał, że do porównania przyjął cechy, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie określenia danych dotyczących czynszów najmu lokali mieszkalnych nienależących do publicznego zasobu mieszkaniowego, położonych na obszarze gminy lub jego części. Stąd biegły uwzględniał lokale znajdujące się w budynkach budowanych w tym samym okresie, o podobnym stanie technicznym i podobnej powierzchni a nadto znajdujące się w odległości 500 m od budynku, w którym znajduje się sporny lokal. Biegły wyjaśnił, że przyjął do porównania również dwie umowy najmu lokali w budynku przy ul. (...) i wyjaśnił, dlaczego odrzucił ich ceny (jeden lokal miał dużo niższy standard niż oceniany a za drugi przyjęto bardzo wysoką stawkę - 20 zł/m², która znacznie przekraczała ceny wskazane z dzienniku urzędowym, z których najwyższe w badanym okresie wynosiły 12,57 zł/m² i 13,57 zł/m²). Nadto biegły wyjaśnił, że nie ma możliwości wejścia do lokali przyjętych do porównania.

Sąd uznał, że argumenty przedstawione przez biegłego są racjonalne, logiczne i znajdują uzasadnienie w świetle obowiązujących przepisów prawa. Z tych względów Sąd w całości je podzielił. W konsekwencji Sąd uznał również, że wywody, przyjęty sposób rozumowania i wnioski opinii biegłego sformułowane na piśmie nie budziły wątpliwości. Opinia została sporządzona zgodnie ze zleceniem, w sposób fachowy, jasny, zrozumiały, zgodny z zasadami obowiązującymi rzeczoznawców majątkowych przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie w zakresie sporządzania tego rodzaju opinii. W tej sytuacji wniosek strony powodowej o powołanie kolejnego biegłego nie zasługiwał na uwzględnienie i został oddalony (punkt 2 postanowienia z 2 czerwca 2017 r. - k. 134).

Powodowie zostali wezwani do osobistego stawiennictwa na rozprawę celem przesłuchania w charakterze strony pod rygorem pominięcia zeznań w razie niestawiennictwa. Powodowie nie stawili się na rozprawie, a złożony w pozwie wniosek o przesłuchanie stron został cofnięty (protokół rozprawy - k. 51). Sąd uznał, że okoliczności przedmiotowej sprawy nie wymagają dopuszczania dowodu z przesłuchania stron z urzędu (art. 299 k.p.c. a contrario).

Spór sprowadzał się do ustalenia, jaka była wysokość należnego powodom odszkodowania za niedostarczenie lokalu nr (...), czy zachodzi związek przyczynowy między niedostarczeniem lokalu socjalnego osobom eksmitowanym a niemożnością wynajęcia lokalu nr (...) i jaka jest wysokość związanego z tym odszkodowania. Pozwana podniosła również zarzut przedawnienia. Legitymacja procesowa czynna powodów ostatecznie była w sprawie kwestią bezsporną.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j.: Dz.U. z 2016 r. poz. 1610, dalej jako ustawa), osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Z ust. 2 przywołanego przepisu prawa wynika, że odszkodowanie odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu, a jeżeli nie pokrywa ono poniesionych strat, właściciel może żądać odszkodowania uzupełniającego. Ust. 3 art. 18 stanowi zaś, że osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł a zgodnie

z ust. 5 art. 18 ustawy jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 k.c. Jak stanowi art. 417 § 1 k.c., za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Zaniechanie to – bez konieczności badania dodatkowych przesłanek – ma charakter bezprawy i aktualizuje odpowiedzialność wobec powodów.

W orzecznictwie przyjmuje się, że właściciel może żądać od gminy odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego co najmniej w wysokości czynszu, jaki należałby się temu właścicielowi, gdyby stosunek najmu nie wygasł. Może również żądać odszkodowania przekraczającego tę wartość, ale w tym wypadku spoczywa na nim ciężar dowodu (art. 6 k.c.). Zasadnie przy tym w odpowiedzi na pozew pozwana podniosła, że cywilnoprawny obowiązek o charakterze odszkodowawczym sprowadza się do naprawienia szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym z zaniechaniem gminy w spełnieniu jej publicznoprawnego obowiązku.

Czynsz najmu lokalu nr (...) wynosił 400 zł, ale powodowie domagali się zasądzenia odszkodowania w kwocie 650 zł za miesiąc. Nadto domagali się zasądzenia odszkodowania z tytułu niemożności wynajęcia lokalu nr (...) w kwocie 700 zł miesięcznie twierdząc, że nie został on wynajęty z uwagi na zachowanie osób zajmujących lokal nr (...). Ciężar wykazania zasadności powództwa spoczywał na powodach.

W sprawie było bezsporne, że osobom, którym w wyroku przyznano prawo do lokalu socjalnego, w okresie od maja do lipca 2013 r. pozwana nie przedstawiła oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego i bezumownie zajmowały one lokal należący do powodów. Zgodnie z powyższymi uwagami powodom co do zasady przysługiwało zatem z tego tytułu odszkodowanie. Zgodnie z opinią biegłego z tytułu najmu lokalu nr (...) powodowie mogliby uzyskać czynsz najmu w wysokości 560 zł miesięcznie tj. 1.680 zł za trzy miesiące. Zastrzeżenia zgłoszone względem opinii z omówionych wyżej względów nie były zasadne, a opinia została w całości podzielona przez Sąd.

Z tytułu najmu lokalu nr (...) powodowie mogliby uzyskać czynsz najmu w wysokości 620 zł miesięcznie. W ocenie Sądu pozwana nie ponosi jednak odpowiedzialności w zakresie czynszu najmu, jaki powodowie mogliby uzyskać za najem tego lokalu. Powodowie nie wykazali bowiem związku przyczynowego między zajmowaniem lokalu nr (...) przez eksmitowane osoby a brakiem zasiedlenia lokalu sąsiedniego. Świadek zeznał, że przyczyną opuszczenia lokalu nr (...) przez najemców w 2009 r. i 2010 r. było zachowanie A. D. mieszkającego w lokalu nr (...) i jego gości, wszczynane przez niego awantury i spożywanie alkoholu we wspólnym przedpokoju. Wyrok eksmisyjny w stosunku do A. D. zapadł w październiku 2012 r. a już w lutym 2013 r. powodowie uzyskali tytuł wykonawczy, na podstawie którego mogli przeprowadzić egzekucję wyroku w zakresie eksmisji wymienionej osoby. Pozwana nie miała możliwości przeprowadzenia przymusowej egzekucji wyroku. W tej sytuacji nie można przypisać pozwanej odpowiedzialności za to, że w okresie od maja do lipca 2013 r., z uwagi na zachowanie A. D., powodowie nie mieli możliwości wynajęcia sąsiedniego lokalu. W tym czasie wyrok w zakresie eksmisji A. D. mógł być już wykonany.

Obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego pozostałym osobom zajmującym lokal nr (...) zaktualizował się po stronie pozwanej w marcu 2013 r. Powodowie nie wykazali jednak, aby eksmitowana rodzina zachowywała się tak, aby nie sposób było wynająć sąsiedniego lokalu. Na przedłożonych przez powodów zdjęciach widać, że w przedpokoju znajdowały się np. buty, okrycia wierzchnie, rowerki dziecięce. Przedmioty tego rodzaju zwykle przechowywane są w przedpokoju. Jeśli natomiast chodzi o rozwieszane pranie, to zajmowało ono jedynie część przedpokoju. Pozwana podniosła także, że oprócz lokali (...) wspólny korytarz przynależał również do lokalu nr (...) i niewykluczone, że to jego najemcy zachowywali się nieodpowiednio. Powodowie nie ustosunkowali się do tego twierdzenia. Nie przedłożyli żadnych dowodów wskazujących na to, czy lokal nr (...) był wynajmowany czy nie i w jakim okresie. Ponadto świadek nie był w stanie wskazać, kiedy dokładnie eksmitowane osoby opuściły zajmowany lokal (nr (...)) i kiedy został wynajęty lokal sąsiedni (nr 8A) a innych dowodów potwierdzających wskazane fakty, np. protokołów zdawczo-odbiorczych, powodowie nie przedłożyli. Powodowie nie przedłożyli także umów najmu dotyczących lokalu nr (...) zawartych z osobami, które go opuściły w 2009 r. i 2010 r. Nie wiadomo więc, czy były to umowy zawarte na czas określony czy nieokreślony. Okoliczności te były natomiast istotne z punktu widzenia tego, czy zachodzi związek

przyczynowy między zajmowaniem lokalu nr (...) przez eksmitowane osoby a brakiem zasiedlenia lokalu nr (...). Wszak na problem z wynajęciem lokalu może się składać wiele przyczyn, np. wygórowana wysokość czynszu, nieodpowiedni standard lokalu, powierzchnia lokalu, itp.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że pozwana ponosi odpowiedzialność za niedostarczenie lokalu socjalnego na podstawie wyroku z dnia 17 października 2012 r. za okres od 1 maja 2013 r. do 31 lipca 2013 r. w wysokości czynszu najmu, jaki powodowie mogliby uzyskać wyłącznie z tytułu najmu lokalu nr (...). Łącznie za wskazany okres wysokość należnego powodowi odszkodowania wynosi 1.680 zł.

Sąd nie podzielił podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia. W przedmiotowej sprawie zastosowanie znajduje trzyletni termin przedawnienia z art. 442¹ § 1 k.c. Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy odszkodowanie powinno być uiszczane co miesiąc. Przepisy prawa nie wskazują, czy chodzi o początek, środek czy koniec miesiąca. W tej sytuacji należało uznać, że w braku wezwania do spełnienia świadczenia w określonym dniu, odszkodowanie powinno być płatne do ostatniego dnia miesiąca, czyli w przedmiotowej sprawie do 31 maja 2013 r., do 30 czerwca 2013 r. i do 31 lipca 2013 r. W tej sytuacji odszkodowanie za poszczególne miesiące stało się wymagalne odpowiednio w dniach 1 czerwca 2013 r., 1 lipca 2013 r. i 1 sierpnia 2013 r. Skoro pozew został wniesiony w dniu 31 maja 2016 r., objęte nim roszczenia nie uległy przedawnieniu w żadnej części.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego w zw. z art. 417 k.c., Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku. O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Wezwanie do zapłaty odszkodowania w terminie 7 dni pozwana otrzymała 23 maja 2016 r. a zatem powinno ono zostać spełnione do 30 maja 2016 r. W tej sytuacji powód miał prawo domagać się zasądzenia odsetek od 31 maja 2016 r. W świetle okoliczności przedmiotowej sprawy nie budziło wątpliwości, że powód wskazując na datę 31 lipca 2013 r. jako początek biegu odsetek domagał się odsetek za opóźnienie (przed 1 stycznia 2016 r. kodeks cywilny nie operował pojęciem „odsetek ustawowych za opóźnienie”). Podnosząc zarzuty w zakresie terminu początkowego biegu odsetek pozwany odwoływał się do daty otrzymania wezwania do zapłaty. Prawo żądania odsetek obie strony wiązały zatem z kwestią opóźnienia w zapłacie odszkodowania.

W pozostałym zakresie powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Stąd na podstawie powołanych wyżej przepisów prawnych Sąd orzekł, jak w punkcie II sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo. Na uzasadnione koszty procesu należne powodowi złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 203 zł, wynagrodzenie adwokata w kwocie 1.200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł oraz zaliczka na poczet kosztów związanych z opinią biegłego w kwocie 1.003,78tj. łącznie 2.423,78 zł. Z dochodzonej kwoty 4.050 zł na rzecz powoda zasądzono 1.680 zł. Powód wygrał zatem sprawę w 41,48 % . Należy mu się więc zwrot kosztów w kwocie 1.005,38 zł (2.423,78 zł x 41,48 %). Na koszty należne pozwanemu składało się zaś wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1.200 zł. Sprawa nie była skomplikowana pod względem faktycznym lub prawnym w stopniu uzasadniającym zastosowanie podwójnej stawki wynagrodzenia pełnomocnika procesowego. Po potrąceniu wzajemnych należności z tytułu kosztów sądowych na rzecz powodów należało zatem zasądzić 303,14 zł 1.005,38 zł – 702,24 zł).

Wysokość wynagrodzenia adwokata ustalono na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800) a wysokość wynagrodzenia radcy prawnego ustalono na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j.: Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do dnia 26 października 2016 r. Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł, jak w punkcie III sentencji wyroku.